

Η ΕΝ ΒΡΑΖΙΛΙΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ἀληθῶς γεγονός ἀπρόοπτον ἀνήγγειλεν ἡμῖν ὁ τηλεγράφος τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα· ἡ Βασιλεία κατηργήθη ἐν Βραζιλίᾳ συναπεία ἐπιδράσεως ἐπαναστάσεως καὶ ἀνεκλήρυνθη ἡ Δημοκρατία. Ὁ ἐκθρονισθεὶς Αὐτοκράτωρ τῆς Βραζιλίας Δὸν Πέτρος II Ἀλκαντάρης ἐγεννήθη τὴν 2 Δεκεμβρίου 1825 καὶ ἐγένετο βασιλεὺς τὴν 7 Ἀπριλίου 1831 διαδεχθεὶς τὸν παραιτηθέντα πατέρα του. Ἡ βασιλεία του ἦτο εἰρηνικὴ μέχρι τοῦ 1870, ὅποτε ἔρξατο ὁ πόλεμος κατὰ τῆς Παραγουάης, ὅστις ἦτο μακροχρόνιος καὶ δυσσχερὴς καταλήξας εἰς τὴν ἥτταν τῆς τελευταίας.

Εὐνομεύθη τῷ 1843 τὴν πριγκιπέσσαν Τερέζαν-Μαρίαν-Χριστίναν τῶν Δύο Σικελιῶν θυγατέρα τοῦ Φραγκίσκου 4ου βασιλέως τῆς Σικελίας γεννηθεῖσαν τῷ 1827. Ἡ Αὐτοκράτειρα συνώδευσεν τὸν σύζυγόν της πάντοτε εἰς ὅλα τὰ ταξίδια ἐν τῇ Εὐρώπῃ καὶ εἶνε μεγάλης ἀξίας.

Ὁ ἐκπτωτός Αὐτοκράτωρ εἶχε δύο θυγατέρας, ὧν ἡ πρωτότοκος πριγκιπέσσα Ἰσαβέλλα, ἐγεννήθη τὴν 29 Ἰουλίου 1846. Εὐνομεύθη τῷ 1861 τὸν Λουδοβίκον Φίλιππον Κόμητα Δ' Ἐσπῆς τοῦ Δουκὸς De Nemours γεννηθέντα τῷ 1837. Κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τῆς Παραγουάης ὁ γαμβρός καὶ διάδοχος τοῦ Δὸν Πέτρου ἔλαβε λίαν ἐνεργὸν μέρος.

Ἀρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως, ἣτις ἐπέφερε τὴν ἐν Βραζιλίᾳ κατάργησιν τῆς Βασιλείας εἶνε ὁ στρατηγὸς Θεόδωρος Φενσέκας διακεκριμένος στρατιωτικὸς, ἄγων τὸ 63 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἀφοσιωμένος εἰς τὸ ἐπάγγελμα του συμμετέσχεν ὁλοκλήρου τοῦ πολέμου κατὰ τῆς Παραγουάης καὶ ἐπληρώθη ἐπικινδύνως. Ἐκτοτε ἡ δημοτικότης του ἦτο θαυμασία.

Ὡς λίαν ἐπιδέξιον βοήθην τοῦ κινήματος εἶχεν ὁ ἐπαναστάτης στρατηγὸς τὸν Βενιαμὴν Κονσταντῖνον καθηγητὴν τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς καὶ ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων μαθηματικῶν, ὅστις τώρα εἶνε Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν.

Η ΜΗΝΥΣΙΣ

Ὁ κ. Γεώργιος Μίλησις, βουλευτὴς τοῦ νομοῦ Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας, χρηματίσας ὑπουργός, πρόξενος, δικηγόρος κτλ. κτλ. θεωρήσας ἑαυτὸν προσβεβλημένον ἐκ περικοπῶν τινῶν τοῦ ἡμετέρου φύλλου τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος, προέβη εἰς μῆνυσιν ἐπὶ ἐξυδρίσει κατὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἀστέρος, δηλώσας μάλιστα μετ' αὐταπαρνήσεως, ὅτι τὴν χρηματικὴν ἀποζημίωσιν διαθέτει γενναιοδῶρως ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου τῆς Ἀναπλάσεως.

Ἐπειδὴ τὸ Ἀστυ πρώτην ταύτην φορὰν κατὰ τὸ πενταετὲς διάστημα τῆς υπάρξεώς του ἀξιοῦται τοιαύτης τιμῆς, καὶ μάλιστα ἐκ μέρους τοῦ κ. Μίλησι, ἀνδρὸς νομομαθοῦς καὶ πολιτευτοῦ διακεκριμένου, ἀγωνιζομένου σθεναρῶς τὸν καλὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος, ἀπέδωκεν εἰς τὸ γεγονός σημασίαν οὗ τὴν τυχούσαν. Διὸ ἔκρινε καλὸν νὰ συγκαλέσῃ εἰς ἑκτακτον συνεδρίασιν τὸν πεφνημισμένον Σύλλογον τῶν Εἰσαγγελέων, ὅπως γνωμοδοτήσῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς ἀναγομένου εἰς τὴν καθαρὰν αὐτοῦ δικαιοδοσίαν.

Τὸ ἱλαρώτατον σωματεῖον, οὗ τὴν εὐφυΐαν καὶ ὀξυδέρκειαν καὶ ὀρθοκρισίαν ἀνεγνώρισε καὶ ἐξύμνησεν ἄλλοτε δι' ἐμμέτρου προπόσεως ὁ κ. Κοσσανάκος, ἀποδεχθὲν προθύμως τὴν ἐντολήν, συνῆλθε καὶ διασκεψθὲν ἐξέδωκε τὴν ἐπομένην ἀπόφασιν :

Ὁ Σύλλογος τῶν Εἰσαγγελέων, συνελθὼν εἰς ἑκτακτον συνεδρίασιν σήμερον τὴν δεκάτην πέμπτην Νοεμβρίου 1889, παρόντος τοῦ προέδρου αὐτοῦ, τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, τοῦ λιμεναρχοῦ, τοῦ νεκροσκόπου, τοῦ ἀρχιρραβίνου καὶ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ μελῶν, ὅπως γνωμοδοτήσῃ ἐπὶ τῆς γενομένης ἐπὶ ἐξυδρίσει μηνύσεως κατὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ἀστέρος παρὰ τοῦ κ. Γεωργίου Μίλησι, βουλευτοῦ κλπ.

Μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ νενομισμένου ἀγιασμοῦ καὶ τῶν γυμναστικῶν ἀσκήσεων, ψαλέντος καὶ τοῦ ἰδιαιτέρου ὕμνου τοῦ Συλλόγου «Ἥλιος λαμπρὸς κτλ.», ἐπὶληφθεὶς τοῦ ζητήματος καὶ

Ἐπεφθεὶς ὅτι

Ἡ μῆλυσις τοῦ κ. Μήνουσι — ἡ καὶ τάνάπαλιν — στηρίζεται κυρίως ἐπὶ μιᾷ τῶν Ἀττικῶν ἡμερῶν, ἐνθα ἀναφέρεται τὸ ὄνομα του καὶ ἐπὶ ἄρθρου ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ὑλῃ διὰ Κωμφιδίαν», ἐνθα τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου βουλευτοῦ δὲν ἀναγράφεται διόλου.

Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον :

Ἐπειδὴ καὶ κατ' ἀρχὴν τὸ «Ἀστυ», συντάσσον καὶ δημοσιεύον τὰς Ἀττικὰς ἡμέρας του, δὲν εἶνε βεβαίως ὑποχρεωμένον νὰ λέγῃ δι' ἐκάστης αὐτῶν πρὸς τὸν κ. Μίλησιν : Καλὴ σας Ἀττικὴ ἡμέρα !

Ἐπειδὴ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐν λόγῳ Ἀττικῆς ἡμέρας, ὅτι δῆθεν ὁ κ. Μίλησις προέτεινεν εἰς τὸν πρωθυπουργὸν νὰ ἐλαττωθῶσιν οἱ μισθοὶ τῶν ὑπαλλήλων κατὰ 20 0/0 καὶ ὅτι, μὴ στέργοντος τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ εἰς τοῦτο, μετέστη εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν, εἶνε τοιοῦτο, ὥστε, ἂν μὲν εἶνε ἀληθές, εἶνε ἀξιέπαινος ὁ κ. Μίλησις διὰ τὴν αὐστηράν του πρόνοιαν ὑπὲρ τοῦ δημοσίου πλούτου, ἂν δὲ εἶνε ἀνυπόστατον, τόσον τὸ χειρότερον δι' αὐτόν.

Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον :

Ἐπειδὴ ἐν τῷ ἄρθρῳ τῷ ἐπιγραφομένῳ : «Ὑλῃ διὰ Κωμφιδίαν», ἐνθα ὑπὸ τὸν τύπον μικρᾶς κωμφιδίας παρίσταται βουλευτὴς τις, ὅστις μεθίσταται εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν καὶ κατακεραυνοβολεῖ τὴν κυβέρνησιν ἐπὶ διασπαθίσει τοῦ δημοσίου πλούτου, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ συρμοῦ, διότι ἡ κυβέρνησις ἀρνεῖται ν' ἀγοράσῃ ἐπὶ ὑπερόγκῳ τιμῇ τὰ οἰκόπεδά του, δὲν ἀναφέρεται ὄνομα, ὡς ἐκ τούτου δέ, *sum cuique*, κατὰ τὸν νομοθέτην, ἀπορίας ἀξιον εἶνε πῶς ὁ κ. Μίλησις ἰσχυρίζεται, ὅτι ὑπονοεῖται αὐτός.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς Νεαράς — αἵτινες ἐξακολουθοῦσι νὰ θεωρῶνται νεαραί μετὰ τόσους αἰῶνας — τὸ *non nominatur* ἀντίκειται εἰς τὸ *animus injuriandi*.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ διεθνή νόμιμα, κατὰ τὸ Πηδάλιον καὶ κατὰ τὴν Μέθοδον τοῦ Ὀλλενδόρφου, πρὸ πάντων δὲ κατὰ τὸ Ἀστικὸν Δίκαιον, οὐδεὶς δικαιούται νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι εὐρίσκεται ἐκεῖ ὅπου δὲν εὐρίσκεται τὸ ὄνομα του, τοσοῦτον μᾶλλον ὅσῳ γίνεται λόγος περὶ οἰκοπέδων, ὃ δὲ κ. Μίλησις ἐδήλωσεν, ὅτι δὲν ἔχει οἰκόπεδα.

Ἐπειδὴ, ἄλλως τε, ἐν τῷ καταμνηνομένῳ ἄρθρῳ ὠρισμένως δηλοῦται, ὅτι ἡ σκηνὴ ὑπόκειται εἰς τὴν χώραν τῶν Λιλιπουτίων, ὃ δὲ κ. Μίλησις, ὅστις εἶνε μέγας ρήτωρ καὶ μέγας πολιτευτὴς δὲν δύναται νὰ θεωρῇ ἑαυτὸν Λιλιπούτιον.

Ὡς πρὸς τὸ σύνολον :

Ἐπειδὴ ἐπὶ τέλους αἱ φάσεις τοῦ πολιτικοῦ βίου τοῦ κ. Μίλησι δὲν δύνανται νὰ ἐνδιαφέρωσι τόσον πολὺ τὴν ἀνθρωπότητα, ὥστε νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι τὸ «Ἀστυ» ἀποκλειστικῶς περὶ αὐτῶν καὶ μόνον θὰ καταναλίσκει τὸν χρόνον καὶ τὸν χρόνον του καθὼς καὶ τὴν ὑπομονὴν τῶν ἀναγνώστων του.

Ἐπειδὴ ἀριδῆλως προκύπτει ἐκ τούτου ὅτι τὸ «Ἀστυ» δὲν εἶχε σκοπὸν διὰ τὸ ἐπικινδύνον ἄλμα τοῦ κ. Μίλησι νὰ σταυρώτῃ αὐτὸν ἐν Κραν(ιδ)ίου τόπῳ.

Διὰ ταῦτα καὶ δι' ὅσα ὁ κ. Μίλησις ἰδιαιτέρως γινώσκει